

De författare är nog lätt räknade, som inte — åtminstone stundom — längtar efter att kunna rita och måla, att kunna fylla den vita pappersytan med en bild, som slår publiken direkt. Man inbillar sig gärna, att den konstnärliga bilden inte är till sin effekt i lika hög grad beroende av publikens uppfattnings- och omsmältningsförmåga som det skrivna ordet. Det är möjligen oriktigt tänkt, men två ting är vissa: att det ofta känns fattigt att inte kunna rita och måla, och att Ludvig Nordström var glad åt att kunna det. "Jag är ingen artist, men jag är en road amatör", skrev han i "Fyr-skeppet". Därmed ville han säga, att han kände sina gränser, men ingalunda att han betraktade måleriet som en fritids-förströelse. Han menade allvarligt med det, som med allt vad han gjorde.

Han började teckna som pojke, långt innan han tänkte på att bli författare. Blyerts och tusch var de uttrycksmedel, som låg närmast till hands. När han började skriva, hade han länge tränat sig på att se. Därav färgades hans utpräglat visuella skrivsätt redan från begynnelsen. Han fortsatte livet igenom med penna och pensel. När han inte skrev, tecknade och målade han. Han var en sällsynt skarp observatör och hade ett lidelsefullt behov av att uttrycka sig, formulera och meddela sina intryck.

Det ligger snopet nära till hands att dra en parallell med Albert Engström. Hos Engström var artisten och författaren ett, har det sagts. Artisten var dock först färdig och förblev den primära, alltid författarens mästare och lärare. Man kan också om Ludvig Nordström säga, att artisten var författarens lärare. Hans sätt att se var artistens. Åt det hållet kan man förmodligen också söka en förklaring till hans lust för schematisk förenkling av händelsesammanhang och tanke-system — han ville göra dem diagrammatiskt tydliga. Han kände publikens tankelättja och ville tvinga den att se. En väsentlig del av hans begåvning satt i ögat. Jag undrar, om det är för mycket sagt, att det till stor del var den artistiska

träningen, som skapade hans stilistiska slagkraft: hans lysande förmåga att konkretisera, att skildra nästan på-trängande åskådligt, få allting att se nytt ut, alltid se med tvättade ögon. Hans förmåga att trola liv i ett faktum och förkroppsliga ett resonemang, att hugga en människa eller en situation i nackskinet och ställa upp den framför läsaren, så att den *syns*.

Låg horisont och hög himmel dominerar påfallande i Ludvig Nordströms bilder. Där röjer sig något väsentligt inte bara i hans konstnärliga syn utan i hans livskänsla. Rymdens skådespel och de kosmiska perspektiven tjusade och stimulerade honom. Och över allt annat älskade han vad han kallade "havs- och rymdensligheten". När han fick vara fri ombord i en båt ute på havet under en hög, ren rymd och i så pass hyggligt väder, att han kunde arbeta, då kände han sig renad, stärkt och hel, på rätt sätt levande.

Sven Barthel